

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 24.09.1968, sp. zn. 6 Cz 54/69, ECLI:CZ:NS:1968:6.CZ.54.1969.1

Číslo: 37/1970

Právní věta: Rozhodnutie o tom, či sa navrhovateľ podrobí operácii či nie, je závislé len na ňom jeho negatívne rozhodnutie nemôže mať pre neho žiadne nepriaznivé následky z hľadiska jeho nároku na invalidný dôchodok.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 24.09.1968

Spisová značka: 6 Cz 54/69

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Důchod

Předpisy: 101/1964 Sb. § 20

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhovateľovi bol od 10. 4. 1966 priznaný plný invalidný dôchodok na následky pracovného úrazu, ktorý utrpel ako baník – brigádnik dňa 9. 4. 1965. Na základe rozhodnutia Okresnej posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia v T. bol navrhovateľovi rozhodnutím Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia – Správy dôchodkov v Bratislave z 18. 7. 1967 priznaný od 6. 7. 1967 podľa § 20 ods. 4 zák. č. 101/1964 Zb. len čiastočný invalidný dôchodok vo výške 711,- Kčs a výchovné na päť detí vo výške 950,- Kčs.

Na odvolanie navrhovateľa potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením z 18. 10. 1968 rozhodnutie odporcu. Za podklad svojho rozhodnutia vzal krajský súd jednak posudok Krajskej posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia v B. z 8. 9. 1967, jednak posudok Katedry súdneho lekárstva v B. z 9. 7. 1968, podľa ktorých u navrhovateľa išlo o stav po amputácii pravej ramennej kosti a po zlomenine pravej kľúčnej kosti. Navrhovateľovi bola doporučená úprava jazvy na pahýle s revíziou nervocievneho zakončenia, avšak navrhovateľ údajne odmietol túto operáciu. Podľa záverov posudku znalca MUDr. A. N., pracovníka Katedry súdneho lekárstva v B., by bol navrhovateľ po vykonanej operácii a eventuálnom nasazení protézy schopný vykonávať ľahké, fyzicky nenáročné zamestnanie. Zvlášť vhodná by bola práca vrátneho, resp. informátora, menej vhodná by bola práca strážneho, pokiaľ by bol nútený prevziať hmotnú zodpovednosť za strážený objekt. Nasadením protézy by došlo aj k estetickému úprave, čo by iste viedlo k zlepšeniu psychiky navrhovateľa. Pokiaľ však navrhovateľ odmieta operačné liečenie, aj v takom prípade je ho možné považovať za schopného vykonávať hore uvedené zamestnanie. Na základe tohto posudku dospel súd k názoru, že navrhovateľ je len

čiasťočne invalidný a že mu preto nemôže byť priznaný plný invalidný dôchodok.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona podanej predsedom Najvyššieho súdu, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon a toto uznesenie zrušil.

Z odôvodnenia:

Krajský súd pochybil predovšetkým v tom, že na pojednávaní dňa 18. 10. 1968 nevypočul ako znalca ani člena krajskej posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia, ani pracovníka Katedry súdneho lekárstva v B. MUDr. A. N., takže rozhodoval - v rozpore s ustanovením § 127 ods. 1 o. s. p. - len na základe písomných posudkov. Predvolanie všetkých osôb, ktorých prítomnosť bola na pojednávaní potrebná (§ 115 o. s. p.), bolo namieste tým skôr, že ani samotný obsah písomného znaleckého posudku, vypracovaného znalcom MUDr. A. N., nevyznieva tak jednoznačne (ako dôvodí krajský súd), aby tento posudok mohol byť bez ďalšieho spoľahlivým podkladom pre rozhodnutie vo veci samej.

Znalec uvádza totiž, že navrhovateľ by bol schopný vykonávať ľahké, fyzicky nenáročné zamestnanie (napr. vrátneho, informátora) po vykonanej operácii, pričom však v závere naznačuje, že keď navrhovateľ odmieta operačné liečenie, aj v takom prípade je ho možno považovať za schopného vykonávať hore uvedené zamestnanie. V tejto súvislosti nevysvetľuje, prečo teda na jednej strane považuje navrhovateľa za schopného vykonávať uvedené zamestnanie po vykonanej operácii, keď na druhej strane - bez ohľadu na prípadnú operáciu, ktorej sa navrhovateľ nechce podrobiť - ho považuje za schopného také zamestnanie vykonávať. K tomu je treba uviesť, že povinnosťou súdu bolo objasniť, aký je terajší zdravotný stav navrhovateľa, nie snáď jeho zdravotný stav v budúcnosti, po prípadnej operácii. Pritom bolo treba mať na zreteli, že rozhodnutie o tom, či sa navrhovateľ podrobí operácii či nie, bolo závislé len na ňom a jeho negatívne rozhodnutie nemohlo by pre neho mať žiadne nepriaznivé následky z hľadiska jeho nárokov na invalidný dôchodok.

Písomný posudok znalca MUDr. A. N. vzbudzuje aj inak pochybnosti o správnosti záverov, ku ktorým dospieva. Prehliada, že vrátny aj informátor je povinný viesť aspoň minimálnu písomnú evidenciu o príchode a odchode osôb, prípadne príjazde a vjazde motorových vozidiel, a že navrhovateľovi bola amputovaná pravá ruka, takže by zrejme nebol schopný ani toto miesto bez ďalšieho zastávať.

Pochybenie krajského súdu spočíva konečne v tom, že sa nezaoberal vôbec otázkou primeranosti zamestnania, ktoré navrhovateľ vykonával až dosiaľ, v porovnaní so zamestnaním, ktoré by mohol podľa znaleckého posudku vykonávať. Krajský súd nezisťoval, aké bolo vlastne zamestnanie navrhovateľa pred nástupom práce v baníctve, ako dlho vykonával toto zamestnanie a ako dlhá vykonával zamestnanie baníka, akú teda navrhovateľ získal kvalifikáciu, teda nezaoberal sa otázkou, aké bolo vlastne doterajšie povolanie navrhovateľa v zmysle § 20 ods. 3 písm. b) zák. č. 101/1964 Zb.

Tieto nedostatky v skutkovom zistení mohli mať za následok aj nesprávne právne posúdenie veci a v dôsledku toho aj nesprávne rozhodnutie. Krajský súd v Bratislave porušil tak svojím uznesením zákon v ustanoveniach § 6, 115, 120, 127, 132, 244 o. s. p. v spojení s ustanovením § 20 zák. č. 110/1964 Zb.